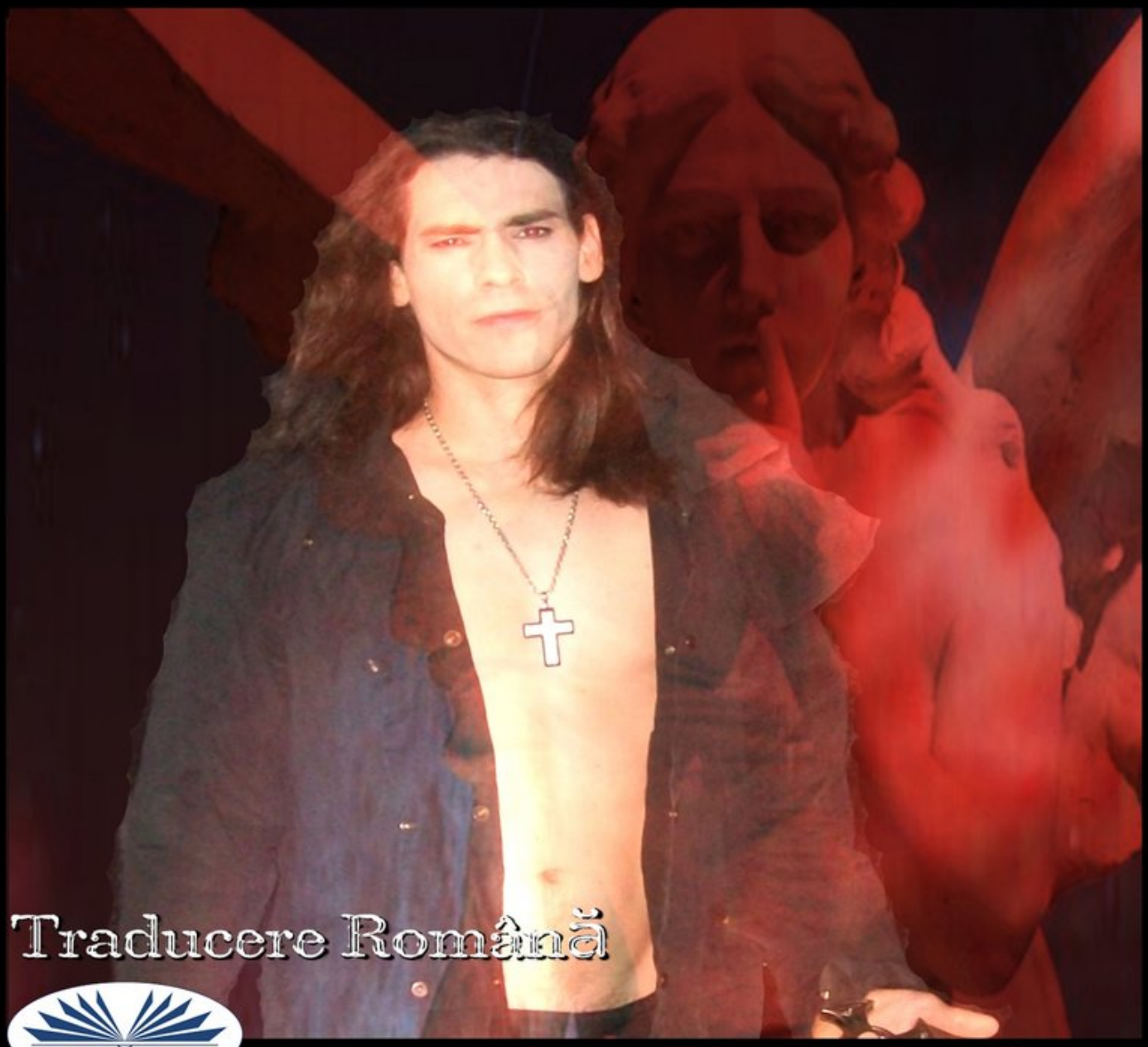
Dorința De Moarte

Legături De Sânge Cartea 12

Traducere Română

Amy Blankenship, RK Melton

Cuprins

Capitolul 1
Capitolul 2
Capitolul 3
Capitolul 4
Capitolul 5
Capitolul 6
Capitolul 7
Capitolul 8
Capitolul 9
Capitolul 10
Capitolul 11
Capitolul 12
Capitolul 13
Capitolul 14
Capitolul 15
Capitolul 16
Capitolul 17

Dorința De Moarte
Legături De Sânge Cartea 12
Seria Legături De Sânge

Amy Blankenship, RK Melton
Translator: Claudia Ene

Drepturi de autor © 2013 Amy Blankenship
A doua ediție Publicată de Amy Blankenship
Toate drepturile rezervate.

Capitolul 1

Ren aruncă o privire la fata din brațele sale în timp ce se îndrepta prin sufrageria subterană a lui Gypsy și trecea pe lângă perdelele din mărgele care îi înconjurau dormitorul.

Ceea ce îi atrăsese cel mai mult privirea era stratul subțire de murdărie pe care ea și-l întinsese pe toată fața, ca pe un machiaj, pentru a ascunde faptul că avea un ten neted și fără cusur. Nefiind în stare să se oprească, Ren își lăsă privirea să alunece încet înapoi spre buzele ei perfecte și apoi în sus, spre evantaiul genelor ei lungi și întunecate, care îi atingeau ușor obrajii. Era nevoie de mai mult decât murdărie și haine largi pentru a-i ascunde de el delicatețea și frumusețea.

Simțea țesătura groasă cu care își înfășurase atât de strâns pieptul, iar asta îl irita. Nu era de mirare că leșinase așa sus… se îndoia că putea măcar să respire corect cu acele legături care îi strângeau sânii atât de tare. Se întrebă în tăcere a cui fusese ideea strălucită ca ea să se îmbrace ca un băiat… speră că nu a ei.

Ren se opri lângă pat și se aplecă peste el pentru a o așeza pe Lacey pe salteaua moale. Norocul lui, fata alesese exact acel moment să-și revină din leșin și să se trezească luptându-se cu el.

Primul lucru pe care Lacey l-a remarcat au fost brațele puternice care o înconjurau atât de posesiv. Creierul ei a intrat automat în alertă maximă când mintea ei paranoică a crezut sincer că demonul periculos de care fugea de câteva săptămâni o prinsese în sfârșit din urmă.

Dacă acesta era sfârșitul ei, atunci nici gând să se lase învinsă fără luptă. Înainte ca întunericul să apuce să-i dispară din fața ochilor, a început să arunce pumni spre monstrul care o ținea strâns.

„Dă-mi drumul, ticălos cu inima neagră!”, a țipat Lacey și a început să dea cu picioarele pentru a-l dezechilibra pe demon.

Luat prin surprindere de trezirea ei bruscă, Ren își prinse ochelarii de soare din zbor, pe care ea reușise să-i dea jos de pe fața lui, deoarece el avea mâinile ocupate cu ea. Frustrându-se rapid, el strânse din dinți și o aruncă fără menajamente pe saltea.

Fără să se obosească să-și pună ochelarii la loc deocamdată, Ren se ridică în toată înălțimea sa și o privi cum sări o dată și reuși cumva să-și

îndoaie genunchii sub ea în aer, astfel încât să aterizeze pe ei. Mișcarea era rapidă pentru un om… foarte impresionantă.

Lacey clipi și simți o ușurare copleșitoare când vederea i se limpezi în sfârșit și își dădu seama că era doar bodyguardul lui Gypsy, cel cu mâna grea și atitudinea de „vreau să te legăn”. Totuși, se încruntă când privirea îi fu atrasă de ochii lui ciudați. Îi luă mai puțin de o bătaie de inimă să decidă că culoarea irisurilor lui îi amintea de mercur pur, cu o nuanță de albastru gheață la margini. Ciudat, dar asta îi sporea sex-appeal-ul, având în vedere că era absolut sigură că nu era orb.

„Oh, ești doar tu”, murmură ea ușurată, apoi se crispă mental când el ridică o sprânceană elegantă, privind-o întrebător.

„Cine credeai că e… omul negru?”, întrebă Ren în timp ce își punea la loc ochelarii de soare întunecați. Era încă puțin uimit că ea tocmai îl privise direct în ochi și nu se ferise sau nu se încruntase de frică.

Lacey îl privi fix, forțându-se să-și alunge din minte imaginea înfricoșătoare a bătrânului demon și a subalternilor săi. Își încrucișă brațele pe piept și spuse cu cât mai mult sarcasm putu, cu inima încă bătând cu o mie la oră: „Nu, tu nu ești omul negru… ești doar un ciudat care pare că nu-și poate ține mâinile departe de mine.”

Ren îi aruncă o privire pe jumătate zâmbitoare, pe jumătate furioasă, și ripostă cu același sarcasm: „Ai vrea tu.”

„Mi-aș dori?”, întrebă Lacey și se ridică, așezându-se în genunchi pe saltea.

Își întinse brațele pe lângă corp și strânse pumnii, în timp ce lupta împotriva ușoarei frici care încă îi urca pe șira spinării. Nu avea timp pentru asta. Dacă nu ieșea de acolo, exista riscul să fie prea târziu să plece, iar ea se uita direct la motivul întârzierii.

„Da… ai vrea tu”, repetă Ren, întrebându-se cum de o fată atât de aprigă putea arăta atât de drăguță îmbrăcată ca un băiat.

„Îți spun eu ce-mi doresc… Mi-aș dori să mă lași să iau ce am venit să iau, ca să-mi pot vedea de drum”, îi răspunse ea, ridicând bărbia.

„Apropo de asta… ce anume încercai să furi și pentru cine?” întrebă Ren, aplecându-se puțin mai aproape ca s-o intimideze și s-o facă să răspundă la singura întrebare care îi roade creierul. Nu-i plăcea gândul că ea se pune în pericol lucrând cu demoni și se abținu să nu o scuture puțin ca să-i bage mințile în cap.

Deși nu-i putea vedea ochii din cauza ochelarilor de soare, Lacey simțea privirea lui argintie fixată asupra ei și trebuia să-și stăpânească un fior. Ținându-și privirea vigilentă asupra lui, se retrase înapoi pentru a pune patul între ei, doar ca să clipească surprinsă când el dispăru brusc din câmpul ei vizual.

Nu-și putu stăpâni strigătul de spaimă care-i scăpă când simți două mâini apucându-i umerii, chiar în momentul în care mâna ei stângă atinse aerul în loc de suprafața plată a saltelei. Dacă el nu s-ar fi mișcat atât de repede, ar fi căzut cu spatele de pe pat, pe podea.

„Ce-ar fi să stai pe loc măcar un minut", spuse Ren puțin mai aspru decât intenționase, dar fata asta trebuia să se calmeze înainte să se rănească.

Respirația lui Lacey se acceleră, iar privirea îi zbură prin cameră, căutând vreo armă. Spre marea ei ușurare, observă că pereții erau împodobiți cu câteva astfel de obiecte și zâmbi în sinea ei la priceperea bunicului ei de a gândi în avans. Păcat că erau încă în afara razei ei de acțiune.

Bărbatul care o ținea de umeri se mișcase prea repede ca să fie om… ceea ce însemna că era un demon. Dacă într-adevăr era așa, atunci ce naiba căuta un demon în adăpostul secret al bunicului ei și de ce era singură cu el?

Clipi încet și toate gândurile de a riposta o părăsiră când amintirea o lovi în față… cu putere. Bunicul era mort. Un zgomot lângă ușă o făcu să-și ridice brusc privirea și îi zări pe Gypsy și pe celălalt tip care spărseseră ușa de la intrarea în magazin intrând în dormitor.

Umerii lui Gypsy se lăsară în jos când expresia lui Lacey se transformă încet dintr-una de tristețe într-una de acuzare, în timp ce se priveau una pe cealaltă de la capătul celălalt al camerei.

„Poți să-i scoți de aici și să-mi acorzi un moment să gândesc limpede?", ceru Lacey furioasă, în timp ce se lupta să-și stăpânească lacrimile provocate de gândul că nu-și va mai vedea niciodată bunicul.

„Trebuie să-ți reamintesc că tu ești cea care s-a furișat aici fără să fii invitată?", ripostă Ren, dorindu-și să fie un demon prin preajmă care să poată citi gândurile, ca să poată pune mâna pe acea putere. Ar fi dat o avere să știe la ce se gândea fata asta în acel moment. Ultimul lucru de care avea nevoie era ca ea să aibă destul timp să inventeze o poveste de acoperire înainte ca el să poată afla adevărul de la ea.

„Ren, te rog… poți tu și Nick să ne lăsați pe noi, fetele, puțin singure?", întrebă Gypsy cu blândețe, simțind milă pentru Lacey. Ea trecuse deja peste

propria durere legată de moartea bunicului lor… dar Lacey abia aflase.

Ren o privi pe Gypsy pentru o clipă, apoi își îndreptă din nou privirea spre fata pe care încă o ținea strâns. Strângându-i mai tare brațul, se aplecă în față până când buzele îi erau la doar câțiva inci de urechea ei: „Nu voi fi departe."

Lacey se născuse noaptea, dar nu se născuse noaptea trecută și înțelese perfect amenințarea ascunsă din cuvintele bărbatului.

Gypsy oftă și scutură din cap, apoi le făcu semn celor doi bărbați să iasă din camera ei. „Haideți, cred că mă descurc de aici." Își suflă o șuviță de păr închis la culoare din ochi când aceștia ieșiră din dormitor, dar se opri chiar la intrarea în sufragerie, se întoarse și o privi.

Încruntându-se, se apropie calm de ușa adăpostului antiatomic și arătă spre exterior. „Fără supărare pentru niciunul dintre voi, dar nu mi-am mai văzut verișoara de peste un an și cred că are la fel de multe întrebări ca și voi… așa că afară."

Nick își puse o mână pe umărul lui Ren și îl împinse ușor spre ușă. Își retrase repede mâna când Ren o dădu la o parte și ieși furios din cameră înaintea lui.

Înainte să-l urmeze, Nick își întoarse capul și îi zâmbi liniștitor lui Gypsy. „O să fim chiar afară, dacă ai nevoie de ceva. Nu te grăbi."

Ren se întoarse brusc ca să conteste permisiunea de a-și lua timpul necesar, dar cuvintele i se opriră pe buze când văzu că Lacey stătea acum chiar în spatele lui Gypsy, cu un zâmbet satisfăcut pe față, de parcă tocmai ar fi obținut tot ce voia. Micuța răsfățată era enervantă și pe punctul de a-l scoate cu adevărat din sărite… așa că se hotărî să-i intre în jocul ei.

Înclinându-și capul în jos, ca să-i poată vedea albul ochilor, Ren îi răspunse zâmbetului cu unul și mai întunecat, făcând-o pe ea să-și schimbe puțin expresia.

Lacey nu-i venea să creadă că tipul ăsta chiar îi zâmbea ironic, de parcă ar fi știut ceva ce ea nu știa. Ei bine, la naiba cu asta. Ca răzbunare, a întins mâna și a trântit ușa adăpostului antiatomic cu atâta putere încât a scos un zgomot asurzitor cu aproximativ o secundă înainte să o încuie.

„Ia de-aici, tip sexy respins din anii '80", a înjurat ea în gând, fără să-și dea seama deloc că tocmai îi făcuse un compliment și o insultă în aceeași propoziție.

„Ce mică…", a tunat Ren și a întins mâna spre rotiță ca să o deblocheze, dar Nick i-a dat repede mâna la o parte.

„Haide, mă îndoiesc că e periculoasă”, interveni Nick, încercând să-l calmeze pe Ren. „În caz că n-ai observat, e speriată de moarte în momentul ăsta, nu plănuiește să cucerească lumea. În plus, există o singură ieșire din adăpostul antiatomic și noi stăm chiar aici, în fața ei. Crede-mă… e doar o fată și nu reprezintă o amenințare.”

„Du-te naibii!”, a răbufnit Ren, exasperat. „Dacă e atât de nevinovată, atunci de ce e îmbrăcată ca un băiat și încearcă să pătrundă în magazinul bunicului ei în miezul nopții? Oh, și să nu uităm faptul că s-a îndreptat direct spre un seif ascuns care, până ieri, conținea o mulțime de artefacte foarte puternice pentru care orice demon și-ar da „Demon Blade”-ul ca să pună mâna pe ele? Explică-mi asta, Robin”, a încheiat el cu aroganță.

Nick zâmbi ironic și scuturâ încet din cap: „Oh, nu… Eu sunt Batman.”

„Mă rog… Robin”, spuse Ren, așezându-și palma pe ușă și închizând ochii ca să se concentreze.

Se încruntă când gândurile lui Nick, care nu erau prea plăcute, îi răsunară brusc în minte, tare și clar. Ren nu se putu abține și începu să înjure în gând puterea de a citi gândurile care îl lăsase baltă cu un moment în urmă, când i-ar fi fost de folos. Oriunde ar fi fost demonul ăla care citea gândurile… trebuia să stea naibii nemișcat.

Gypsy oftă la încăpățânarea lui Lacey și se întoarse cu fața spre verișoara ei. Nu se obosi să-i spună că ambii bărbați știau cum să descuie ușa pe care tocmai le-o trântise în nas. Dacă continua să-l provoace pe Ren, atunci avea să afle destul de curând… Gypsy era sigură de asta.

„Ce naiba…”, începu Gypsy, dar își închise brusc gura când Lacey întinse brusc mâna, îi atinse buzele cu vârfurile degetelor și îi făcu semn să tacă.

„Unde e cristalul nostru?”, șopti Lacey abia auzit, înainte de a începe să se plimbe prin cameră, privind cantitatea imensă de cristale pe care Gypsy le avea expuse.

Gypsy zâmbi, dându-și seama ce căuta Lacey, și se apropie de biroul cu computerul, întinzând mâna spre cristalul strălucitor de cuarț rubiniu care se afla acolo. Când erau copii, foloseau adesea cristalul intimității pentru a-și spune una alteia secretele pe care nu voiau să le audă nimeni altcineva… mai ales adulții.

Cristalul în sine fusese secretul lor și le fusese dăruit de bunicul lor ca să-l împartă. Pe măsură ce crescuseră, cristalul fusese pus deoparte, deoarece nu mai aveau nevoie de el. Gypsy nu știa de ce cristalul

continuase să rămână cu ea în loc să-și urmeze drumul, așa cum făceau de obicei cristalele… poate că acum avea să primească răspunsul.

Ren își ținea mâna lipită de ușă, încercând să asculte prin oțelul gros. Ochii i se îngustară când vocea lui Gypsy se întrerupse brusc în mijlocul unei propoziții.

Nick stătea lângă el, cu urechea lipită de oțelul rece. Avea ceva dificultăți, dar totuși putea auzi aceleași lucruri pe care le auzea și Ren.

Ren se încruntă când o auzi pe Lacey întrebând-o pe Gypsy despre un cristal, chiar înainte ca în cameră să se așterne tăcerea, cu excepția sunetului pașilor lor.

„Ce legătură are un cristal cu toate astea?", întrebă Nick.

Ren îi aruncă o privire care practic îi spunea să tacă, apoi închise ochii și se concentră din nou.

Gypsy și Lacey se așezară pe canapea, una în fața celeilalte, iar Gypsy ținea cristalul în mână. Lacey își așeză mâna peste cea a lui Gypsy, prinzând cristalul între palmele lor, înainte de a lăsa să-i scape un suspin adânc.

„Spune-mi tot ce am pierdut de când am plecat", spuse Lacey încet.

Ren începea să se simtă frustrat, străduindu-se să asculte în timp ce încerca să-și extindă raza de acțiune a puterilor sale de succubus. Acum nu mai ajungeau la el decât fragmente din conversația lor, ca la o recepție radio proastă, și își dădu brusc seama că era blocat de un fel de magie. Aerul din jurul lui se încărcă puțin de energie, iar încruntarea i se adânci chiar înainte să arunce o privire disprețuitoare spre ușă.

Nick se îndepărtă de ușă, nedumerit: „Acum nu mai aud absolut nimic."

„Se pare că Gypsy are ceva acolo care poate proteja o conversație privată", spuse Ren, iar buzele i se strânseră de agitație. „Folosesc magia ca să ne împiedice să-i auzim."

Nick oftă, văzând că marele și răul Ren era depășit atât de ușor: „Vrei să-mi spui că tu, cu toată puterea ta, nu poți să treci de barieră?"

Ren își strânse maxilarul în timp ce se folosea de puterea cristalului și întinse scutul până ajunse în interiorul barierei. „N-am spus asta. E nevoie de mai mult decât jocul prostesc și trucul de salon al unei fetițe ca să mă țină afară." Se aplecă puțin mai aproape de ușă și îl privi pe Nick cu un zâmbet strengar: „Vrei să auzi ce spun?"

„Ce, crezi că sunt prost… bineînțeles că vreau", răspunse Nick cu un zâmbet șiret. Nu se dădea deloc mai sus decât să tragă cu urechea când îi convenea. De fapt, de obicei era un adevărat profesionist în asta.

Ren îi făcu semn să se apropie și își așeză o mână pe umărul jaguarului, strângându-l puțin prea tare, doar de dragul distracției.

Nick se încruntă la strânsoarea puternică, dar o ignoră, iar sprâncenele i se ridicară până la linia părului când auzi brusc vocile femeilor la fel de clar ca și cum ar fi fost în aceeași cameră cu ele.

„Frumos”, șopti el cu o oarecare reticență.

Gypsy stătea cu picioarele încrucișate pe canapea în timp ce îi povestea lui Lacey tot ce se întâmplase, începând cu moartea bunicului. Nu îi luase atât de mult cât crezuse că va dura să spună povestea și, de fapt, se aplecă puțin în față când începu să-i povestească lui Lacey despre Nick, Ren și toată încurcătura cu Samuel. Se înroși când recunoscu că avusese o ușoară pasiune pentru Nick de ani de zile.

În fața ușii, Nick inspiră adânc, satisfăcut, auzind mărturisirea lui Gypsy, și aruncă o privire spre Ren, să vadă cum reacționează. Fu puțin dezamăgit să constate că celălalt bărbat rămăsese impasibil.

„Taci din gură”, spuse Ren, încruntându-se, dorindu-și ca Nick să nu mai gândească atât de tare în prezența lui.

Nick voia foarte tare să râdă, dar s-a abținut, dorind totodată să audă ce se întâmpla înăuntru.

Până când Gypsy a terminat de pus-o la curent, Lacey își freca tâmpla cu mâna liberă, iar fața îi era încruntată, de parcă ar fi avut o durere de cap îngrozitoare.

„După toate astea, ești încă în viață? Și bunicul credea că mie mi-a dat misiunea periculoasă. Mai e ceva ce ar trebui să știu?”, întrebă Lacey, încrucișându-și degetele în speranța că nu mai era nimic de spus.

Gypsy se gândi o clipă, apoi scutură încet din cap: „Nu, cred că cam astea sunt toate lucrurile importante.”

„E o minune că «The Witch’s Brew» mai stă încă în picioare”, șopti Lacey și strânse mai tare mâna verișoarei sale, ridicând-o între ele. „Și ai încercat să împuști un demon cu un glonț de lemn”, spuse ea, scuturând din cap uimită și plină de compasiune. Curajul și prostia păreau să fie ceva ce aveau amândouă în comun. „Mă bucur atât de mult că acest Michael a avut puterea să te vindece. Aș fi murit dacă m-aș fi întors acasă doar ca să descopăr că atât tu, cât și bunicul… ați dispărut.”

„Sunt bine și tu ești acasă acum. Rămâi… nu-i așa?”, întrebă Gypsy, lăsând speranța să-i strălucească în ochi.

Lacey începu să spună „nu”, dar se opri, mușcându-și buza de jos în timp ce încerca să înțeleagă ceva din ce spusese verișoara ei. Ridicând bărbia, își fixă privirea pe cea a lui Gypsy, întrebându-se dacă tocmai găsise plasa de siguranță pe care o căuta. Dacă asta îi împiedica pe demoni să o găsească pentru încă puțin timp, atunci nu avea de gând să se plângă.

„Stai puțin… vorbeai serios când ai spus că demonii nu pot intra în clădirea asta fără permisiunea ta?”, întrebă ea, știind că, atunci când ceva sună prea frumos ca să fie adevărat… de obicei așa și era.

„E adevărat”, confirmă Gypsy cu entuziasm. „Am testat chiar vraja doar ca să ne asigurăm că funcționează și, ei bine… funcționează de minune.” Încercă să nu zâmbească amintindu-și cum Nick și Ren fuseseră aspirați afară din magazin.

„Asta e cea mai frumoasă veste pe care am auzit-o în… hmmm… cam un an”, spuse Lacey sincer și simți cum o parte din tensiunea din umeri și spate se risipește. Poate că, dacă rămânea, ar fi putut câștiga puțin mai mult timp înainte de a-l înfrunta pe Moartea cu Coasa. „Și spui că asta a fost una dintre vrăjile care au stat în seif tot acest timp?”

Se întrebă în tăcere dacă provenea din aceeași carte de vrăji despre care știa că conținea vraja menită să contracareze puterea semnului demonic pe care îl purta acum. Din câte înțelesese ea… dacă ar fi aruncat o vrajă de distorsiune peste semnul ei demonic, ar fi fost aproape imposibil să fie urmărită. Nu ar fi îndepărtat semnul, dar era cea mai bună alternativă.

Trebuia să afle unde dusese cineva acea carte. Următorul ei pas urma să fie localizarea celui mai puternic sabat de vrăjitoare din oraș și convingerea lor să o ajute să execute vraja. Problema era că… cineva mutase blestemata aia de carte.

Gypsy își înclină capul într-o parte, îngrijorată, când ușurarea din ochii lui Lacey se transformă din nou în îngrijorare. „Lacey, unde ai fost în ultimul an? Ce s-a întâmplat de nu ai venit acasă?”

Când Lacey nu a răspuns imediat, Gypsy și-a coborât privirea spre locul unde mâinile lor erau încă împreunate în jurul cristalului. „Trebuie să știi că bunicul a fost îngrijorat de moarte când ai dispărut. A încercat să ascundă asta de mine, dar ai stat departe atât de mult timp încât, în cele din urmă, s-a convins că nu te vei mai întoarce niciodată… că ți s-a întâmplat ceva îngrozitor.”

Lacey făcu o mică grimasă, știind că bunicul era ultima persoană responsabilă pentru încurcătura în care se afla. Totul era din vina ei.

Întotdeauna o țineau pe Gypsy la distanță, dar acum că bunicul nu mai era, nu părea să mai fie nimic care s-o împiedice să-i spună măcar o parte din poveste. În plus, când trecutul o va ajunge din urmă, cel puțin Gypsy va ști ce i s-a întâmplat cu adevărat și poate chiar va pune o piatră funerară lângă bunicul, în memoria lui.

Se simți mai calmă în momentul în care se hotărî să-i dezvăluie verișoarei sale activitățile „extracurriculare" ale familiei.

„Bunicul te trimitea mereu la licitații și în locuri sigure ca să obții artefactele pe care le voia pentru colecția lui sau de care avea nevoie ca să-și mulțumească clienții. Asta era treaba ta și te descurcai foarte bine." Îi zâmbi cu afecțiune verișoarei sale înainte de a adăuga: „Dar eu… eu mă pricepeam la ceva complet diferit."

„Unde vrei să ajungi?", întrebă Gypsy, încruntându-se. Avea un presentiment că nu-i va plăcea ceea ce urma să-i spună Lacey.

Lacey ridică din umeri, de parcă nu ar fi fost mare lucru: „Bunicul te trimitea după lucrurile care erau disponibile și ușor de procurat… trebuia doar să faci câteva tranzacții în secret, cu ajutorul unui negustor foarte căutat sau al unui teanc uriaș de bani. Pe mine mă trimitea după lucrurile care nu erau atât de… ușor de obținut."

„Cum ar fi?" întrebă Gypsy.

„Cum ar fi lucrurile de care oamenii nu voiau să se despartă", completă Lacey și o privi pe verișoara ei rămânând cu gura căscată.

Capitolul 2

„Te-a trimis să furi lucruri?” Vocea lui Gypsy se ridică, plină de uimire. „Nu pot să cred că bunicul te-ar încuraja să faci ceva atât de periculos.”

„Cum crezi că a intrat el în afacerea asta, în primul rând?”, întrebă Lacey cu un zâmbet ușor.

„Am auzit doar zvonuri”, șopti Gypsy, mai mult decât uimită de mărturisire. Unii dintre cei mai înalți ranguri de la licitațiile clandestine îi dăduseră indicii în ultimii doi ani. Ea doar le dăduse din cap politicos și zâmbise, apoi șterse zvonurile din minte, nevrând să se gândească prea mult la ele.

Ea a suspinat în timp ce a recunoscut: „Pur și simplu am ignorat totul, gândindu-mă că se luau de mine pentru că adesea puneam mâna pe lucruri pe care ceilalți le doreau foarte mult.”

„Aveau tot dreptul să fie geloși. Bunicul a fost un hoț de renume în vremurile lui de glorie și a reușit să pună mâna pe o mulțime de obiecte valoroase în acei ani”, a confirmat Lacey cu mândrie în glas.

„Specialitatea lui erau obiectele supranaturale… cărți vechi de vrăji, jurnale, tablouri și diverse obiecte magice. Zvonurile din cercurile subterane spun că, de fapt, a găsit Sfântul Graal și l-a ascuns de omul care l-a angajat să-l găsească. Mă îndoiesc serios că a făcut-o, dar asta nu face decât să alimenteze mitul care îl înconjoară pe bunicul.”

Gypsy se încruntă: „Cum a reușit să rămână în viață atâția ani, căutând obiecte atât de periculoase?”

Lacey a ridicat din umeri: „Cine știe? Bunicul și-a făcut o mulțime de dușmani înainte să se retragă din pasiunea lui preferată. Nimeni nu putea dovedi că era el, pentru că stăpânea arta furtului. Unul dintre primele lucruri pe care le-a furat a fost un dispozitiv de camuflare care îl făcea complet nedetectabil. Scutul său împotriva majorității dușmanilor care îl suspectau era faptul că multe dintre lucrurile pe care aceștia credeau că le-ar fi furat erau suficient de puternice încât să fie folosite împotriva lor dacă ar fi ripostat.”

„Un dispozitiv de camuflare”, repetă Gypsy cu ochii mari. „Ca mantia invizibilității a lui Harry Potter?”

„Nu știu… N-am apucat să-l văd, deoarece a dispărut înainte ca vreunul dintre noi să se nască”, răspunse Lacey. „Bănuiesc că altcineva era un hoț și mai priceput decât bunicul.”

„Nu e de mirare că cei care au mai rămas din familia noastră s-au mutat din oraș și ne-au avertizat să nu ne încurcăm cu bunicul. Credeam că era doar pentru că îl considerau un nebun pentru că credea în supranatural și conducea un magazin ca ăsta.” Gypsy clătină din cap, amintindu-și de toate dățile în care îi luase apărarea. Totuși, nu regreta nimic. Îl iubise și asta era tot ce conta pentru ea.

„Oh, nu”, o contrazise Lacey. „Familia habar n-are. El a vrut să fie așa. Se purta mereu ciudat în preajma lor, intenționat… ca să-l eticheteze drept un excentric marginalizat și să stea departe de el. Nu voia să-i pună pe niciunul dintre ei în pericol dacă cineva ar fi venit după el.”

Buzele lui Lacey au tras o încruntare tristă în timp ce își amintea de momentul în care se mutase pentru prima oară cu bunicul… chiar aici, în acest magazin. Când avea nouă ani, părinții ei fuseseră uciși într-un accident bizar, iar bunicul ei venise să o ia în câteva ore. El nu avea de unde să știe dacă accidentul fusese cu adevărat un accident sau nu și îi mărturisise acea îngrijorare secretă după ce ea aflase adevărul despre el.

Teoria conform căreia părinții ei ar fi putut fi uciși din cauza vreunui bibelou paranormal a fost cea care, în cele din urmă, a determinat-o să dorească să se răzbune pe oricine aduna obiecte supranaturale, în speranț ă că va da peste cel care îi ucisese. Totuși, nu a apărut nimic și ea a devenit rapid dependentă de senzația de adrenalină pe care i-o oferea meseria. Asta… și nici banii nu erau de lepădat.

„A fost ideea mea să îi calc pe urme, iar el s-a opus de la început”, își amintea ea. „Dar, după o vreme, l-am convins ieșind și furând pe cont propriu. M-am asigurat că mă prinde făcând asta, astfel încât să nu aibă altă opțiune decât să mă învețe cum să intru și să ies fără să fiu descoperită. Nu a fost ideea lui, dar nu i-am lăsat altă alegere. Fie mă lăsa să o fac singură și să mor, fie mă învăța toate trucurile lui și spera la ce e mai bun.”

„Înțeleg”, spuse Gypsy, clătinând din cap la vederea verișoarei ei vicleane și aproape că îi era milă de bunicul ei. „Bietul bunic n-a avut nicio șansă.”

„Da, păi… M-am băgat într-o situație mult prea complicată cu ultima misiune”, mărturisi Lacey. „A fost vina mea, iar bunicul n-ar fi trebuit să se învinovățească. Știa că sunt încăpățânată și a făcut tot ce a putut.”

„Oh, nu”, șopti Gypsy, strâmbându-se. „Ai fost plecată mai mult de un an. Ce ți s-a întâmplat mai exact?” Își întinse mâna și îi atinse obrazul lui Lacey cu vârful degetului mare, ștergând o pată de murdărie de acolo. „De asta ești îmbrăcată ca un băiat murdar și te furișezi pe aici? Fugi de ceva… sau de cineva?”

„Mă tem că puțin din amândouă. Nici măcar n-ar trebui să fiu aici acum, și cu cât știi mai puțin despre ce s-a întâmplat, cu atât mai bine.” Aruncă o privire spre ușă, știind că ar trebui să urmeze exemplul bunicului ei și să protejeze familia păstrându-și distanța. „Trebuia să intru și să ies de aici fără ca nimeni să observe, dar câinele tău de pază a trebuit să vină și să strice totul.”

Gypsy observă că Lacey începea să se agite și felul în care se uita acum cu dor spre ușă, de parcă ar fi vrut să plece. Ne dorind ca ea să plece, Gypsy spuse repede: „Există o clauză în testamentul bunicului despre tine… el nu a renunțat niciodată la speranța că te vei întoarce acasă.”

Lacey zâmbi cu afecțiune: „Întotdeauna a avut grijă de noi.”

Gypsy dădu din cap cu convingere: „Da, așa a făcut, și de aceea ți-a lăsat jumătate din proprietatea magazinului în testament. «The Witch’s Brew» este jumătate al tău și jumătate al meu. Chiar dacă nu ai fost pe aici, tot i-am pus să întocmească actul exact așa cum a vrut bunicul. Acum suntem parteneri de afaceri și putem conduce locul ăsta împreună, dacă vrei doar să rămâi.”

„Nu știu”, șopti Lacey. Zilele ei erau numărate. Chiar dacă ar fi pus mâna pe cartea de vrăji și ar fi distrus semnul demonic… tot ar fi ajuns în cele din urmă la ea și acela ar fi fost sfârșitul. Începu să-și retragă mâna din cea a lui Gypsy, dar verișoara ei o ținu strâns. „Nu știi ce îmi ceri. Dacă rămân… ar putea fi periculos pentru amândouă… nu doar pentru mine.”

„Acum am prieteni foarte puternici și ei te pot ajuta… te pot proteja de oricine sau orice te sperie atât de tare”, spuse Gypsy, ridicând bărbia. „După tot ce s-a întâmplat pe aici… sunt puțin mai puternică decât îți amintești și pot face față.”

Lacey închise ochii și inspiră adânc. Magazinul pe care îl iubise dintotdeauna era pe jumătate al ei… Dumnezeu să-l odihnească pe bunicul. El spunea mereu că ea îi amintea de el însuși când era mai tânăr și, în cele din urmă, ajunsese să se mândrească cu asta, în loc să considere că era un lucru rău. Desigur, își amintea și de lungile lui predici despre cum risca să-

și piardă viața. Da… dacă ar fi putut s-o vadă acum, primele cuvinte care i-ar fi ieșit din gură ar fi fost: „Ți-am spus eu”.

Gypsy își dădu seama că era pe cale să câștige și adăugă: „Poți chiar să-mi spui ce ai vrut să iei din seif, iar eu o să-l rog pe Ren să ți-l înapoieze, dacă asta te va ajuta să te simți mai în siguranță.” Se simțise atât de singură de când Lacey dispăruse și bunicul murise. Fusese convinsă că Lacey era moartă și chiar o plânsese. Văzând-o aici acum… ultimul lucru pe care și-l dorea era să o piardă din nou.

Gândurile lui Lacey se învârteau cu o viteză incredibilă. Își dorea atât de mult să rămână, dar îndrăznea oare să subestimeze demonii care o urmăreau, lăsându-și garda jos? Pe deasupra, unul dintre prietenii lui Gypsy era un demon… sau un superom, sau ceva de genul ăsta, iar asta o făcea să se simtă puțin neliniștită. Atunci, ceva din ce spusese Gypsy o pusese pe gânduri, iar un zâmbet șiret i se întinse pe buze.

„Gypsy”, începu ea gânditoare, „ai spus că vraja pe care ai pus-o asupra magazinului… face ca doar proprietarul să poată invita oameni înăuntru… nu-i așa? Eu sunt coproprietară a magazinului, așa că, dacă îi spun cuiva să plece… trebuie să plece?”

„Așa este, tu decizi cine poate intra și cine nu, dacă nu sunt 100% oameni”, confirmă Gypsy cu un semn rapid din cap, apoi rămase cu gura căscată când Lacey se aplecă brusc în față și o îmbrățișă strâns.

„Asta înseamnă că pot să-i spun oricui mă deranjează să plece, inclusiv bodyguardului tău autoritar”, spuse Lacey chicotind, simțindu-se nervoasă acum că se convinsese că cea mai înțeleaptă mișcare pe care o putea face era să rămână chiar aici, unde avea un scut împotriva demonilor în jurul ei. Poate că avea să devină pur și simplu o pustnică, sau cel puțin să fie pregătită când va veni momentul să-și înfrunte demonii.

„Oh, te rog, nu-i alunga pe băieți”, spuse Gypsy și se retrase, aproape râzând la moftul dezamăgit de pe fața lui Lacey. „Dacă n-ar fi fost Ren și Nick, aș fi fost fie moartă, fie sclava unui demon, iar tu n-ai mai fi avut un magazin la care să te întorci. Le datorez viața amândurora. Iar în ce-l privește pe Ren, nu poți folosi împotriva lui vraja pe care a ajutat să o punem pe acest loc.” Ascunse un zâmbet vinovat, știind că făcuse deja asta o dată, sub pretextul testării vrăjii.

Lacey era gata să-și dea ochii peste cap, dar dădu din cap ca să-i dea de înțeles verișoarei sale că se va comporta cum trebuie… pe cât posibil, oricum. „Poți măcar să-mi păstrezi secretul? Cu cât știu mai puțini oameni

ce am făcut, cu atât mai bine. Sinceră să fiu, nici măcar nu ar fi trebuit să-ți spun. În plus, prefer să mă înțeleg bine cu haremul tău decât să mă cert cu ei."

Gypsy era pe punctul de a răspunde când au auzit roata mare de la ușă învârtindu-se, făcându-le pe ambele fete să tresară de surprindere. Ea a oftat adânc, știind că băieții fie decisese că așteptaseră destul, fie auziseră totul… ar fi preferat să fie prima variantă.

Fetele priveau obosite cum ușa groasă de oțel se deschidea și Ren intra, urmat de Nick. Ren nu părea deloc fericit, în timp ce Nick avea o expresie înțelegătoare pe chipul său calm.

„Mă tem că e puțin cam târziu pentru secrete", a afirmat Ren cu satisfacție. „Am auzit deja totul."

Lacey s-a limitat să-l privească fix, știind că auziseră doar ce tocmai îi spusese lui Gypsy și… asta era doar vârful aisbergului. Dacă ar fi știut cu adevărat totul, ar fi aruncat-o deja afară pe ușă și ar fi încuiat-o în urma ei.

Nick observă privirea intensă pe care Ren i-o arunca lui Lacey și se întrebă dacă idiotul chiar avea de gând să se ia de fată pentru că era hoțul de care o acuzase inițial. În adâncul minții sale, spera ca Ren să facă ceva prostesc, astfel încât fetele să-l poată da afară.

Hotărând să aștepte și să vadă ce se întâmplă, Nick se îndreptă spre canapea, lângă Gypsy, ca să urmărească spectacolul.

Știind că fuseseră prinse, Gypsy își retrase repede mâna de pe cristal și se încruntă când Ren se uită la el cu o expresie de dezamăgire. Nu înțelegea de ce, dar faptul că fusese prinsă de Ren o făcea să se simtă ca un copil, așa că se încruntă și se mută pe pernă ca să se apropie de Nick.

„În circumstanțe normale, un cristal de confidențialitate ar fi funcționat cu bunicul tău și cu ceilalți rude ai tăi… dar eu nu sunt om", îi informă Ren pe amândoi, dar cuvintele lui erau adresate lui Lacey. „Și după ce tocmai am auzit, cred că a păstra secrete nu e cea mai bună idee… de fapt, e una foarte proastă, iar tu", adăugă el, fixând-o pe Lacey cu o privire aspră, „nu ai spus nici măcar jumătate din poveste."

Lacey își strânse buzele și îi aruncă cea mai sfidătoare privire: „Nimeni nu ți-a cerut să tragi cu urechea, micuț spion."

Ren se înălță brusc deasupra lui Lacey, privind-o de sus cu ochii lui argintii intensi și cu ochelarii de soare strânși în pumn. Cum îndrăznea ea să-l numească „mic", când era de două ori mai mare decât ea?

Gypsy sări în picioare și se grăbi să se așeze în spatele lui Nick când Ren își lovi cu ambele palme spătarul canapelei, închizând-o pe Lacey între perne.

„Începe să vorbești”, îi porunci Ren cu voce aspră, sperând că intimidarea era cheia pentru a obține detaliile pe care le dorea.

Acum că Gypsy era în spatele lui și nu-i putea vedea expresia, buzele lui Nick se întinseră într-un zâmbet larg. Făcu un pas înapoi, apropiindu-și corpul și mai mult de al ei, dându-i de înțeles în tăcere că o va proteja de uriașul și răul Ren, scăpat de sub control. Nu era vina lui că Ren îl făcea să pară tipul bun.

Lacey îl privi pe Ren cu aceeași ferocitate și scoase ceva din buzunar, ascunzându-l în palmă fără ca nimeni să observe. Simțind metalul subțire și cald pe piele, ea îi surprinse pe toți când își izbi palma de pieptul lui Ren și îl împinse cu ușurință departe de ea.

„Dă-te înapoi”, a insistat ea calm.

Ren simți ceva care îi înțepa pielea prin cămașă și, într-adevăr, făcu un pas înapoi cu reticență. Își strânse buzele, știind că ea avea în mână un fel de medalion vrăjit, și, cu o mișcare rapidă, i-l smulse din mână. Când acesta îi arse instantaneu mâna, îl aruncă în cealaltă parte a camerei.

„Ajunge cu jucăriile astea copilărești”, mârâi el, dorindu-și în tăcere ca mâna să nu-l mai usture. Orice ar fi fost chestia aia… nu-l plăcuse prea mult, iar sentimentul era reciproc.

„Nu sunt obligată să-ți spun absolut nimic”, spuse Lacey, păstrându-și vocea calmă și liniștită în timp ce se ridică în picioare.

Faptul că medalionul funcționase atât de bine asupra lui îi dădea de înțeles că era puternic. Acesta reacționa doar la putere și, de obicei, nici măcar nu funcționa asupra demonilor de nivel inferior, deoarece aceștia nu aveau suficientă putere. Sincer, nu se așteptase să funcționeze asupra lui… era pur și simplu singurul lucru pe care îl avea la îndemână.

„Poate că sunt doar un om, dar nu face greșeala să mă subestimezi.” Lacey expiră zgomotos când Ren făcu un pas amenințător spre ea. „Nici măcar nu te cunosc”, îi spuse ea, ridicând o sprânceană.

Ren își trecu mâna prin breton, exasperat, și numără în tăcere până la zece… nu că asta l-ar fi ajutat.

Ignorându-l pe Ren, Lacey își îndreptă privirea spre Gypsy. „O să scap de hainele astea de băiat și o să fac un duș. Bunicul a păstrat vreuna dintre hainele pe care le-am lăsat aici?”

Gypsy dădu din cap, concluzionând că Lacey avea mai mult curaj decât își amintea, deși verișoara ei nu fusese niciodată o persoană ușor de intimidat. „Sunt împachetate în cufărul din dulap.”

Lacey zâmbi recunoscătoare: „Bine, ne vedem în câteva minute. Iar tu”, continuă ea, aruncându-i lui Ren o altă privire furioasă, răzbunându-se pentru felul în care o tratase cu câteva minute în urmă, „nici să nu-ți treacă prin cap să tragi cu ochiul.”

„De parcă aș face-o”, spuse Ren jignitor și își încrucișă brațele pe piept în timp ce o măsura din cap până în picioare, „arăți ca un șobolan mic și murdar de pe stradă.”

Lacey lăsă un rânjet să-i apară pe față, hotărând că, dacă nu-l putea învinge la jocul insultelor, atunci se va distra pe seama lui: „Știi că vrei.”

„Cred că ai înțeles totul pe dos”, o privi Ren cu o privire furioasă. „Tu ești cea cunoscută pentru că spargi încuietorile și te strecori acolo unde nu ești invitată.”

Renunțând, Lacey i-a aruncat cristalul de reducere a zgomotului pe care îl mai ținea încă în mână și a fugit spre duș, trântind ușa în urma ei.

Ren zâmbi satisfăcut în timp ce prinse cristalul în zbor și își băgă cu îndemânare bibeloul în buzunar… nu vor mai folosi acea mică bucățică de magie.

„Și-a uitat hainele”, remarcă Nick, dând din cap spre dulapul pe care Gypsy îl indicase.

În câteva secunde, ușa se deschise din nou cu zgomot și Lacey ieși în fugă, mormăind în barbă că are nevoie de o zonă fără testosteron. Se îndreptă direct spre dulap și trase cufărul în fața ochilor tuturor.

Gypsy ridică o sprânceană și se luptă să-și ascundă zâmbetul care încerca să-i apară pe față când Lacey trase greul cufărului după ea în baie și trânti din nou ușa, fără să se uite nici măcar o dată în direcția lor.

În clipa în care au auzit cu toții cum se pornea dușul, Gypsy a lăsat râsul ei ușor și cristalin să umple camera. O să fie atât de distractiv să o aibă din nou pe verișoara ei lângă ea. Dacă nu altceva… fata era amuzantă și fusese cea mai bună prietenă a ei de când se știa.

„Nu înțeleg de ce ești atât de amuzată”, mormăi Ren și ieși furios din apartament, bătând din picioare pe tot parcursul urcării scărilor. Habar n-avea cum naiba putea să fie atât de iritat și excitat în același timp.

Nick a râs disprețuitor și s-a uitat la Gypsy: „Cred că tocmai flirtau unul cu celălalt.”

Gypsy dădu din cap, încântată de idee. Poate că acesta ar fi un alt motiv pentru care Lacey să rămână. „Păi, dacă ea are probleme… și bănuiesc că are, cine ar putea să o protejeze mai bine decât Ren?”, spuse ea zâmbind.

Nick nu știa dacă să fie gelos că ea îl considera pe Ren un protector mai bun decât el, sau să se bucure că Gypsy părea să nu aibă nimic împotrivă cu atracția ciudată dintre Ren și Lacey. Se gândi o secundă, apoi cedă… recunoscând în tăcere că Ren era mai înalt, mai puternic și mult mai impunător. Păcat că punctul slab al uriașului era faptul că îi lipseau câteva celule cerebrale.

Ren auzise remarca lui Nick, dar ignoră ce insinua acesta. Flirt… nici în vis nu s-ar fi gândit vreodată să fie atras de puștoaica aia. Era sarcastică, vicleană și o hoață… toate minusuri în ochii lui. Urcă scările și începu să se plimbe înainte și înapoi prin imensul depozit.

„Chiar mi-a ordonat… MIE să nu trag cu ochiul”, mormăi el cu voce aspră, în timp ce se plimba.

You've Just Finished your Free Sample

Enjoyed the preview?

Buy: http://www.ebooks2go.com